

Nagy Koppány Zsolt

LEMONDÁSOK

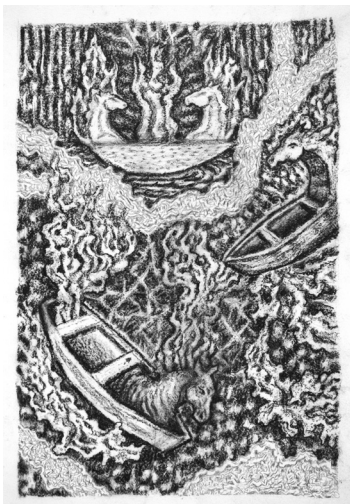
Lemondasz a vörös húsról,
aztán a fehér húsról, majd a húsról.
Lemondasz a töményről, a sörről,
a bort még sokáig kínozod, de nem esik jól az sem,
lemondasz róla.
Lemondasz a cigiről, nem könnyű,
többször nekifutsz, szenvedsz, mint a kurvaélet,
de végül sikerül.
Ha drogoztál, arról is lemondasz,
én nem tettem, bár tettem volna.
Lemondasz a napi háromszori,
kétszeri, egyszeri, heti, végül havi
baszásról, lemondasz a maszturbálásról is,
pedig tudod, hogy ha másért nem, „a proztata miatt”
„havonta legalább” akárhányszor
szükséges volna kielégülnöd.
Lemondasz a gyerekeiddel töltött minőségi időről,
a szüleiddel töltött minőségi időről,
a testvéreddel, feleségeddel, barátaidal töltött
minőségi időről.
Lemondasz a megszállott és vad munkáról,
a munka gyümölcsének megszállott és vad élvezetéről,
lemondasz a vágyról, hogy jobb kocsid,
jobb lakásod legyen, jobb ételeket egyél
(persze csak mocskok zöldségeket, mint egy ló vagy tyúk).
Lemondasz az egészségről, a fájdalom nélküli
mindennapokról, sőt órákról, végül percekről is,
lemondasz a fájdalomcsillapítókról,
mert tönkreteszik a gyomrot,
lemondasz az egészséges gyomorról, pedig
az minden egyébnek az alapja (lenne), lásd Krúdy életműve.
Lemondasz a szerelemről, szerelmekről, a gyermekeid

esti altatásáról,
lemondasz arról, hogy valaha még érezheted egy csecsemő
fejének finom és törékeny tejillatát,
lemondasz arról, hogy legyen egy kutyád, macskád,
hörcsögöd, halad, csótányod akár,
lemondasz az évekig beszerezni kívánt zenékről,
filmekről, könyvekről, vagy ezekről le sem mondasz,
közben meglettek, de ki a faszt érdekelnek már.
Lemondasz a szorongásmentes napokról,
az olyanokról, amikor nyugodtan és boldogan hátradőlhetsz a kádban,
vagy az olyanokról, amikor csak simán hátradőlhetsz a kádban,
régóta állva zuhanyzol, sietve, kapkodva, lemondasz a kádról is.
Lemondasz a napi borotválkozásról,
lemondasz az olyan napokról,
amikor valami emlékezetes dolgot csináltál,
írtál többnyire, egyéb soha nem érdekelt különösebben.
Lemondasz az önsajnálatról
(„csak búcsú és elengedés volt az életem,
mindig csak hátrálás, a falig és a szakadék széléig,
lemondás, lemondás, lemondás, hát a faszt kíván, de komolyan”),
lemondasz a dühről és a gyűlöletről,
pedig az nem semmi üzemanyag a mindennapokhoz.
Lemondasz a gyógytornáról,
sőt lemondasz a gyógytorna előtt a Burger Kingben való ücsörgésről
(miközben minősíthetetlenül szar magyar popzene szól,
de mégis jó, legalábbis elviselhető a reggel, az élet),
a torna kilenckor kezdődik,
fél nyolcra vitted a gyerekeket a suliba
(immár ezt sem kell, egyedül járnak),
és volt másfél órád,
hát mit csinálj, zabálsz, baszkurálsz a telefonod,
és várod, hogy teljen az a kurva idő.
Lemondasz az őseidről,
sírjukat nem látogatod,
lemondasz a hosszú utazásokról,
a nyaralásról,
az éjszaka végigalvásáról.

Elengedtél mindent,
csak elengedéseid vannak,
lemondásaid,
micsoda érett személyiség lettél,
kár, hogy végül a személyiségedről is lemondasz,
pedig azt aztán tényleg nem akartad.

SZOMORÚ REFERENS MONDJA A HIVATALBAN

Megalázhatsz, akár mindennap, minden órában,
de meg nem szomoríthatsz.
Ahhoz, amit írok, gondolok, ahogy élek,
akkor sem férközhetsz közel.
Miattad van rajtam a bélyeg,
amit nem mos le az isten sem.
A nevedet sem vagyok hajlandó leírni,
te hernyó.

Át kell menni nagy vizeken (szénrajz, merített papír)